

Lög

um

stefnubirtingar.

Nr. 63.

14. nóvbr.

Vjer Christian hinn Tíundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg.

Gjörum kunnugt: Alþingi hefur fallist á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Í hreppi hverjum og kaupstað á landi hjer skal sýslumaður eða bæjarfógeti skipa að minsta kosti tvo menn til að birta kvaðningar til sáttafunda og stefnur til dómþinga, og tvo til vara, er gegni þeim starfa í forföllum hinna. Það er borgaraskylda að gegna starfinu, enda er sú ein stefnubirting lögmæt, er tveir stefnuvottar framkvæma eða notarius publicus. Sýslumenn skulu láta hverjum stefnuvotti í tje eitt eintak af lögum þessum.

2. gr.

Fyrirköll á sáttafund og stefnur skulu ávalt skriflegar vera.

3. gr.

Engan má skipa stefnuvott nema hann sje 21 árs að aldri, hafi óflekkað mannorð og sje svo heill og þroskaður, að hann megí rækja starfið.

4. gr.

Stefnuvottar skulu, áður en þeir taka til starfa, undirrita drengskaparheit um það, að þeir skuli rækja starfann með trúmensku og samviskusemi.

5. gr.

Þá er stefnuvottar hafa birt stefnu, skulu þeir rita á hana, eða á blað, er við hana sje fest, vottorð um það, hvar stefnan hafi verið birt, fyrir hverjum, hve nær (hvaða viku- og mánaðardag og klukkustund). Enn fremur er þeim rjett að votta um það, ef stefndur tekur birtingu gilda, þótt henni sje áfátt að einhverju leyti, svo sem af því að hún sje eigi birt á lögmæltum stað eða lögmæltum tíma dags. Í vottorði þessu skulu þeir skírskota til stefnuvottaheits síns og taka fram, að þeir staðfesti vottorðið með eiginhandar nöfnum sínum. Að lokum ber þeim að staðsetja og dagsetja vottorðið og rita síðan nöfn sín undir það.

Vottorðum stefnuvotta um framangreind atriði verður eigi hnekt, nema full sönnun komi á móti þeim.

6. gr.

Enginn er löghæfur til að birta stefnu í sjálfs sín sök, eða ef hann er kvæntur eða giftur aðilja, eða skyldur eða mægður honum í beina línu upp eða niður eða í annan lið til hliðar.

Nr. 63.

14. nóvbr.

7. gr.

Stefnu skal birta á virkum degi frá lokum níundu stundar árdegis til loka níundu stundar síðdegis.

8. gr.

Birta skal stefnu á lögheimili stefnds, skrifstofu hans eða vinnustofu. Nú á hann fleiri lögheimili en eitt í senn, og er þá rjett að birta stefnu á öðru eða einhverju þeirra heimila. Ef stefndur á hvergi lögheimili, er rjett að birta stefnu á dvalarstað hans. Nú á stefndur engan ákveðinn dvalarstað, og er þá rjett að birta stefnu þar sem hann er að hitta.

Nú er ókunnugt um það, hvar maður er, og skal stefna þá birt í blaði því, er flytur opinberar auglýsingar. Sama er, ef stefnt er óákveðnum mönnum.

Nú er fleirum mönnum stefnt vegna málasamsteypu eða samaðildar, og er þá rjett að birta stefnu á heimilum hvers einstaks þeirra.

Nú þarf maður að stefna manni ósjálfráða eða ófjárráða, og skal þá um stefnubirtingu fara svo sem lögráðamaður hans væri sjálfur aðili málsins.

Nú er firma stefnt, og má stefnu birta þar er firmað er skrásett eða skyldi að lögum skrásett.

Nú þarf maður að höfða mál á hendur stofnun eða fjelagi, og er honum þá rjett að birta stefnu á heimili eða skrifstofu forráðamanns stofnunar eða formanns stjórnar hennar eða fjelagsins.

Nú vill maður birta stefnu bæjarstjórn, sýslunefnd eða hreppsnefnd, og er þá rjett að birta hana formanni bæjarstjórnar, sýslunefndaroddvita eða hreppsnefndar.

9. gr.

Stefnu skal jafnan birta stefndum sjálfum, ef þess er kostur. Ella skal birta stefnu konu hans, foreldrum, uppkomnum börnum, hjúum og öðrum heimamönnum hans eða starfsmönnum, er svo sjeu til vits og ára komin, að þau megi tjá honum birtinguna. Nú er þessara manna eigi kostur, og má þá birta stefnu þeim, er lögheimili eiga í sama húsi eða á sama bæ sem stefndur. Ef þeirra er eigi heldur kostur, skal stefnu birta þeim, er stefnuvottar hitta þar fyrir.

Nú er stefna birt, og skal þá afhenda þeim, sem birt er, ef írrit af stefnunni.

Lögmælt gjald fyrir slík eftirrit ber stefnanda að greiða.

Nú er stefna birt samkvæmt 5. og 6. málgr. 8. gr., og gilda þá samskonar reglur og þær, er áður greinir í 1. og 2. málgr.

10. gr.

Nú sækir maður sáttafund eða dómþing og krefst frávísunar máls vegna galla á stefnubirtingu, og skal þá eigi vísa máli frá dómi, nema tvímæla orki, að hann sje sá, sem stefna átti.

11. gr.

Nú verður það, að mál er dæmt eða úrskurðað af sáttanefnd, enda þótt stefndur hafi sjer að vítalausu alls eigi fengið vitneskju um, að honum var stefnt í aðalmáli eða aukamáli í sambandi við það, eða eigi svo tímanlega, að hann mætti þing sækja, og er honum þá rjett að gera fyrir æðra dómi allar þær kröfur og koma fram öllum þeim vörnum og gögnum leyfislaust, er honum mundi hafa verið rjett að hafa uppi fyrir hinum óæðra dómi, ef hann hefði átt þess kost.

12. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin N. L. 1—4—2, 4. og 10. og 1—4—18, að því leyti, sem sú grein kynni að geyma ákvæði um stefnubirtingar, og tilsk. 3. júní

1796, 17.—22. gr., svo og öll önnur ákvæði í lögum, er koma í bága við lög þessi. Þó skal Nr. 63. haldast fyrirmæli laga nr. 35, 2. nóv. 1914, 6. gr., um birtingu stefnu til merkjadóms^{14. nóvbr.} í Reykjavík.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amáluborg, 14. nóvember 1917.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Jón Magnússon.